

Supernaturálově - upíři

Kým jsou

Ve vnímání lidí je o upírech zakořeněno mnoho pověr a mýtů, z nichž většina se však nezakládá na pravdě. Od alergie na česnek, až po tvrzení, že na slunci svítí. Jedním z mála alespoň vzdáleně souvisejících faktů je, že upíři skutečně nemají přímé sluneční světlo příliš v oblibě. Působí jim nevolnost, oslepuje a celkově má negativní účinky na psychofyzickou kondici. I ti nejslabší na něm ale nejméně v řádu dnů dokážou bez problémů přežít. Špatně snášejí také vysoké teploty a především oheň. Jakékoliv popáleniny se upírům hojí mnohonásobně déle, než lidem.

Nejsou nemrtví. Při poranění, krvácejí a stejně tak potřebují kupříkladu jíst nebo dýchat, ačkoliv obojí dokáží podstatně omezit. Stárnou asi třikrát pomaleji než lidé a i v pokročilém věku si stále zachovávají hodně ze své vizáže nejlepších let. Upíři potomek může přijít na svět pouze početím čistokrevného páru. Rodí se jich přitom relativně málo, jen vzácně více než jeden.

Upíři jsou odolní vůči takřka všem známým nemocem i jedům. Chlad vnímají až za téměř extrémních podmínek, mají nižší práh bolesti a nesou více či méně výrazné obecné supernaturální prvky (nadlidská síla, obratnost, regenerace,...). Právě nadpřirozené schopnosti jsou pak také tím, co upíry nutí požívat krev. Ta pro ně oproti mylnému předpokladu není zdrojem životní síly, ale pouze umožňuje plně využívat potenciál druhu. V současnosti navíc většina upírů společnosti užívá různé esenciální náhražky a archivované zdroje. Skutečná „živá“ krev představuje spíše již jen zálibu mocných, či příležitostné zpestření.

Vzhled

Rozeznat upíra od člověka je pro nezasvěcené takřka nemožné. Někteří mívají bledší odstín kůže, či o něco výraznější špičáky, avšak jen stěží to lze vydávat za identifikační znaky. Při skutečně silném emočním vypětí však může docházet ke zvýraznění obou atributů, k nimž se navíc může přidat i změna zabarvení očí (včetně nestandardních barev) a zašpičatění uší. Za této situace se již supernaturální znaky upíra stávají teoreticky rozeznatelnými i pro netrénované lidské oko.

Co se týče módy oblékání, je upírů společnost, podobně jako lidská, v tomto globálně neuchopitelná. Byť se dá říci, že obecně si upíři libují spíše v tmavých barvách a oblékají se převážně na úrovni. Rádi dávají na odív své postavení, bohatství i fyzickou dokonalost, v čemž se odráží pověstná pýcha jejich rasy. Někteří aristokraté, či staří upíři, se pak oblékají vzácně jaksí nadčasově, kdy nechtějí zcela upustit od módních prvků určité doby, ale takoví se jen zřídka ukazují na veřejnosti. Je téměř vyloučeno, aby upír o své vůli hanobil rasu vzhledem nádražního bezdomovce, či zasloužilého pivaře.

Odkud pocházejí

Výraznější výskyt upírů byl poprvé zaznamenán v Rumunsku 15. století za vlády Vlady III. Draculy. Éra samotného Vlady Nabodávče však nebyla počátkem jejich existence. Upíry bylo prokazatelně již několik předchozích generací rodu Dracula a přinejmenším i v Anglii mezi 12. a 13. stoletím lze taktéž nalézt zmínky naznačující nezávislý výskyt upírů. Přesné datum události vzniku upířího druhu, ani zda se jednalo o jedince, pár, či určitou skupinu, dnes již nelze přesně určit.

K prvotní proměně došlo pravděpodobně skrze praktikování černé magie lidskými mágy z řad nadaných. Nelze však říci, o jaký druh kouzla se mělo jednat, ani zda výsledek byl úspěchem, nebo naopak selháním.

Společnost

Celá upíří společnost současného řádu je známa jako Konkláve. Nese aristokratické rysy, vystavěna na letitých zákonech, pevném řádu, principech nadřízenosti a podřízenosti. Pro anarchii či neposlušnost zde není místo, obojí je tvrdě trestáno. Samotný název je odvozen od pravidelného setkání princů a jejich harpyjí vždy jednou za deset let. Konkláve jako společnost stojí na přísaze dodržovat prastarý dokument, známý jako Codex Mortis. Výklad jeho pravidel, nebo spíše jakýchsi příkázání, stojí nad mocí kteréhokoliv upíra. Největším zapřísáhlým nepřítelem Konkláve jsou strigoi. Upíři, kteří Codex Mortis odmítli, usilující o svržení současného řádu a získání vlády nad světem. O strigoi se ví jen málo, ale jejich počet je dnes redukován pravděpodobně již pouze na jedince, či malé skupiny. Vliv mají tito renegáti minimální, pokud vůbec nějaký.

Oblasti známého světa pod kontrolou upírů jsou souhrnně nazývány državami. Upíři zde mají převažující politický i silový status a jsou pevně zakořeněni ve všech směrech. Mocenskými centry obvykle bývají konkrétní státy. Jedná se vždy o ucelená území, avšak državy na sebe nemusejí navazovat a mnohdy nekopírují hranice ve smyslu, jak jsou vnímány lidskou společností. V současnosti existují čtyři državy evropské, tři americké, tři asijské, dvě africké a jedna australská. Tedy celkem třináct. Největšímu vlivu se přitom těší državy s centry v Anglii, Rumunsku a USA.

Vládce državy má titul prince a na svém území drží absolutní moc. Jeho slovo je zákon, není proti němu odvolání. Při úmrtí prince má nástupnické právo nejstarší potomek, nebo ten z rodové linie, kterého princ následníkem prohlásil. Pokud potomky neměl, mají zbylí princové na zasedání konkláve právo svěřit titul rodu novému. Država se dále dělí na menší územní celky, knížectví, a ty pak na jednotlivé baronie. Titul knížete je dědičný, avšak princ jej může kdykoliv odejmout. Titul barona dědičný není.

Zvláštnímu postavení se v upíří společnosti těší privilegovaná skupina harpyjí. Každý aristokrat mívá právě jednu. Jsou svým pánům rádci, důvěrníky a vykonavateli jejich svrchované vůle. V rámci hierarchie stojí tak vysoko, jako aristokrati, jimž slouží a mají veškerá jejich titulární práva. Někdy jsou harpyje navenek až natolik aktivní, že zdánlivě zastiňují moc svých pánů. Oproti domněnkám toto však není známkou uzurpace moci, ale stav vyvolaný pak primárně vůlí aristokrata. Není znám případ, kdy by harpyje svého pána zradila. Titul není dědičný, avšak zpravidla se jedná o natolik výrazné osobnosti, že jsou mnohdy děděny samy o sobě.

Princi mohou být ustanoveni také senešalové. Jedná se o toliko propůjčený titul, jehož držitel je pověřen buď dočasnou správou určitého území, nebo výkonem svěřené povinnosti. Jejich jmenování je poměrně vzácné a má především pragmatický účel.

Tajemství nesmrtnosti

Pokud upír vysaje člověka, jemuž však ještě před smrtí dá okusit vlastní krve, takový se pak stane vampýrem. Nemůže už mít vlastní potomky, ani tvořit další vampýry, ale začne, stejně jako upír, pomaleji stárnout, mohou se u něj rozvinout supernaturální schopnosti vzdáleně srovnatelné s upířími a může dojít i k nápravě zranění, či disfunkcí tělesné schránky. Stává se také závislým na krvi. To skutečně důležité však je, že pouze vampýr může přijmout nesmrtnou upíří duši poté, co původní tělo už není dále životaschopné. Duše vampýra je při tomto procesu zničena a jeho fyzická schránka se zakrátko začne přizpůsobovat podobě upíra,

jehož duše ji teď obývá, až bude od originálu k nerozeznání. Problémem je, že proměna člověka ve vampýra zpravidla plodí psychicky narušené a nebezpečné jedince. Proto Konkláve trvale získává čerstvě narozené lidské potomky, nejdéle týden staré. Ti jsou poté proměňováni a umístováni do jakýchsi škol, adeptorií, kde setrvávají až do dosažení věku třinácti let. V adeptoriích vampýři nemají kontakt s vnějším světem, vládne zde přísný řád a účelem je vychovat z nich především oddané sluhy. Mají také značně oslabenou psychiku, protože to ulehčuje nejen celý proces, ale i pozdější přenos duše. Ve světle kruté reality jsou hezkými, loajálními panenkami bez emocí na jedno použití. Po stránce vzdělání je vampýrům v adeptoriu vštípeno především společenské chování a další potřebné dovednosti, v žádném případě však nikoliv například zacházení se zbraní. Po dovršení věku třinácti let jsou vampýři prodáni v dražbě klíčovým zájemcům, zpravidla princům. Ilegální obchod s adepty, obcházející aristokraty, se přísně trestá. Vampýři, kteří se neprodají, jsou uloženi do stáze, kdy prakticky nestárnou, nepotřebují zásadní přísun krve a lze je tedy využít později. Pouze zcela beznadějně případy jsou po čase likvidovány. Vampýr, který adeptorium opustí, už do stáze uložen být nemůže, což souvisí s přerušením jakési magické vazby. Jednou již prodaný některému zájemci, měl by také do osmnáctého roku života naplnit svůj účel, nebo být zlikvidován. Tato věková hranice je totiž považována za rizikovou z hlediska možného přílišného sebeuvědomění, zešílení vlivem narušené psychiky, nebo komplikací při procesu přenosu duše. Jedná se přitom však spíše o jakési doporučení, než přímo nařízení. Chování upírů k vampýrům bývá různé, v závislosti na osobnosti toho kterého majitele. Pro některé mají hodnotu prošlapaných bot, jiní je používají jako výstavní skříň své moci, je to skutečně individuální. Paradoxně jsou jakýmsi zrcadlem upírů společnosti, ve všech možných slova smyslech.

Výklad nejznámějších pasáží Codex Mortis

Maskarada

Je zapovězeno jakkoliv dávat před lidmi najevo svoji odlišnost, vyjma nutnosti obrany sebe, či jiného upíra.

Diablerie

Je zakázáno vysát krev jiného upíra, či vampýra, i pokud by to nebylo smrtelné. Výjimkou jsou pak pouze případy, kdy se jedná o darování krve dobrovolné.

Čistota

Stvořit z lidského jedince vampýra lze pouze se svolením aristokratické autority. Trestán může být dle uvážení zároveň i nově stvořený vampýr, kdy ale nikdy nemůže být verdikt nad ním horším toho, jenž byl vyřčen nad souzeným upírem.

Soucitění

Není dovoleno zabíjet lidi jen pro prosté pobavení, k praktikování magie, či mrhat jejich životy při možnosti neusmrcení jedince.

Štvanice

Může být vyhlášena pouze princem. Upír nebo vampýr v ní označený ztrácí veškeré výsady i privilegia a je na území Konkláve označen za jedince určeného k likvidaci. Kdokoliv takovému prokáže pomoc, či milosrdenství, bude potrestán stejnou měrou.